

Hồi 32

Trong Động Tử Vong

Tiết Hoa Diễm suy nghĩ giây lâu, rồi nói:

- Lũng Tây Phân Đàn, cơ sở rộng lớn, nhân viên rất đông, hiện giờ chúng mình phải bổ nhiệm một tân Đàn Chủ để trông nom mọi việc...

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Việc ấy không cần, đối với Vạn Ma Đại Trận có sẵn nơi đây, lão phu rất lấy làm thích thú, chức vụ Đàn Chủ sẽ do tôi kiêm nhiệm, ý bà nghĩ sao...?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Nếu ông sẵn sàng nhận lãnh, lẽ đương nhiên thích hợp cho bằng...

Bà âu yếm nhìn lão già họ Nam Cung, đoạn nhẹ nhàng ngã vào lòng lão ta ra chiều sung sướng...

Trong gian phòng dưới ánh bạch lập sắp tàn, trên mặt đất tử thi nằm la liệt, hai cụ già đang âu yếm với nhau... nếu không nhìn vào đôi mái tóc bạc hoa râm và hai gương mặt nhăn nheo ấy, kẻ bàng quan sẽ lầm tưởng rằng đây là đôi tình nhân son trẻ trong tuần trăng mật...

Giây lâu...

Nam Cung Minh đẩy nhẹ Tiết Hoa Diễm ra, bảo:

- Hiện tại chúng mình nên rời khỏi nơi đây...

Tiết Hoa Diễm ngạc nhiên hỏi gặng:

- Ông đã bảo sẽ kiêm nhiệm chức vụ Đàn Chủ của Phân Đàn này, hà tất lại muốn đi đâu mà phải vội...

- Nhưng trước khi nhậm chức ở đây, chúng mình còn phải đến viếng Tổng Đàn chứ!

Tiết Hoa Diễm như sực tỉnh:

- À! Ông không nhắc đến, tôi cũng suýt quên mất, ông còn phải có mặt ở đây để làm lễ nhậm chức, và do Tổng Đàn viết thiệp cho mời tất cả thủ lãnh Phân Đàn đến, để làm lễ ra mắt mới được!

Nam Cung Minh dường như say mê với công việc, tỏ vẻ tận tâm với chức vụ, vội tiếp lời:

- Khi đã nhậm chức rồi, tôi còn phải đi đến viếng các Phân Đàn, hầu có xem xét mỗi công việc của địa phương cho tường tận!

Tiết Hoa Diễm liền ngồi nhóm dậy giục:

- Thôi! Chúng mình mau rời khỏi nơi đây, để về Tổng Đàn cho sớm.

Nói xong bà liền đứng dậy, Nam Cung Minh vội vã theo sau, cả hai song song đồng bước ra khỏi phòng.

Thấy cơ hội không thể bỏ qua được, Tử Lăng liền đưa tay lên định thừa cơ tung chưởng hạ quách Tiết Hoa Diễm ngõ hầu trừ tuyệt hậu hoạn.

Nào ngờ cánh tay chàng vừa đưa lên, liền bị một kẻ lạ mặt từ phía sau nắm lấy chặt cứng...

Chàng giật mình cả kinh, thình lình có tiếng Truyền Âm nhẹ rót bên tai:

- Văn thiếu hiệp! Chớ vội hành động, chính ta đây!

Thấy giọng nói quen quen, chàng quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Nhất Thốc Dã Tẩu.

Chàng vội dùng phép Truyền Âm nói nhanh:

- Lão tiền bối! Mục giả ấy chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm đấy!

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên đáp:

- Không giấu gì Văn thiếu hiệp...! Lão phu đã đến đây từ lâu, cho nên tất cả việc xảy ra lão đều biết rõ cả rồi!

Tử Lăng bất giác cả thẹn, một mặt âm thầm khâm phục cho tài nghệ phi thường của lão giả.

Kinh công của lão hơn chàng thập bội, đứng bên chàng bao lâu, nhưng tuyệt nhiên chàng không hay biết!

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã giục:

- Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây, rồi sẽ bàn tính công việc.

Hai người dùng thuật khinh công, nhanh nhẹn do đường đi vào lúc này, phóng mình bay vút trở ra.

Phút chốc hai người vượt qua cổng chùa, chạy bay một mạch, lướt qua khỏi ngọn đồi trước mặt, xuyên qua khỏi cụm rừng dày đặc, đến một khoảng đất trống mới dừng chân ngồi xuống nghỉ.

Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Vì nguyên cớ nào lão tiền bối cản ngăn không cho tôi hạ sát mục già độc ác ấy?

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi đáp:

- Việc trừ tuyệt mục già ấy, dĩ nhiên là hành động phải làm, nhưng vì sự có mặt của lão Nam Cung Minh, nên lão phu mới cản ngăn hành động ấy của cậu. Xem ra lão già ấy là một người hiệp nghĩa. Lão khéo mượn kỹ luật để diệt trừ sáu tay cao thủ của U Minh Giáo, cũng thừa hiểu lão đối với bọn chúng đương nhiên đã có mặc cảm rồi...

- Nhưng sự diệt trừ Tiết Hoa Diễm và hành động của lão ta có sự quan hệ gì?

- Ô...! Cậu vẫn chưa hiểu rõ việc này...! Hiện tại với chức vụ Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp, lão già họ Nam Cung ấy khống chế tất cả Phân Đàn trong tay, nếu sớm diệt trừ mất mục già ấy, lão dựa vào đâu để an nhiên ngồi ghế Tổng Hộ Pháp, một chức vụ tối cao của U Minh Giáo! Cậu thấy không, chữ tình quả nhiên có một mãnh lực phi thường.

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Như thế thì chúng mình chưa vội gì giết thác Tiết Hoa Diễm!

- Đúng như vậy! Âu cũng là số trời. Một ngày nào cơ mưu lão Nam Cung Minh bị bại lộ, hoặc giả lão chẳng may bị ngộ nạn, hay là U Minh Giáo đã đến ngày suy tàn không kể, hiện tại thì nên để cho bà ta ung dung hưởng hạnh phúc của chuỗi ngày tàn thêm một thời gian nữa!

Vấn Tử Lăng tạm ngưng giây lâu, đoạn hỏi tiếp:

- Lão tiền bối đã được chút ánh sáng nào về Tử Vong Động hay chưa?

Nhất Thốc Dã Tẩu khẽ gật đầu:

- Lão phu đã phát giác ra một địa điểm khả nghi, lúc đó lão đã bắn Lưu Hỏa Hoàn lên không, cho tin để cậu đến. Nhưng đợi mãi không thấy, lão mới lần mò đến đây, may mắn gặp được và biết thêm một chuyện ly kỳ hiếm có!

- Vậy bây giờ chúng mình lập tức đến chỗ ấy thử xem!

Lão già ngược mặt nhìn trời, đoạn lắc đầu:

- Trời đã gần sáng, đi dò thám rất bất tiện, chúng mình phải đợi đến đêm tối mới được!
Tử Lăng gật đầu đồng ý.

Hai người bèn lần mò về phía sau núi, rình bắt được một con thỏ rừng, nổi lửa nướng tạm ăn đỡ dạ, đoạn tìm một hốc đá tạm nghỉ dưỡng sức.

Thấm thoát trời lại về đêm...

Nhất Thốc Dã Tẩu nói:

- Địa điểm ấy cách đây độ ba mươi dặm, chúng mình hiện tại khởi hành là vừa.
Với thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, phút chốc đã đến nơi.

Trước mặt hai người là một khu rừng sầm uất, cổ thụ ngất trời, Nhất Thốc Dã Tẩu đứng dừng lại phân định phương hướng. Đoạn rẽ về cánh tả, đi vòng qua một cánh núi, đầy những vách đá cheo leo, vượt qua một ngọn thác nước réo ầm ỹ.

Lúc bấy giờ lão dẫn đầu chậm rãi đếm từng bước một, một cửa động thiên nhiên vụt hiện ra trước mặt.

Cửa động nằm chênh vênh trên sườn núi, cảnh tượng bên ngoài cực kỳ hoang vắng.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa tay về phía cửa động và ướm hỏi:

- Này! Cậu xem thấy những gì không?

Tử Lăng chăm chú nhìn vào, chỉ thấy cỏ dại mọc đầy, cảnh vật hoang vu, ngoài ra không thấy gì khác nữa, chàng khẽ đáp:

- Thật ra tôi không nhận thấy điểm gì khả nghi cả.

- Ồ! Cậu có nhận ra hình dạng cửa hang không?

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, rất đỗi ngạc nhiên đáp:

- Lạ quá! Hình dáng cửa hang giống in như hình chiếc đầu lâu.

Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười:

- Đây là điểm thứ nhất. Cậu hãy lắng nghe thử!

Tử Lăng chăm chú lắng tai nghe.

Từ dưới hang sâu thẳm, văng vẳng truyền lên tiếng "bọt bọt" của nước chảy.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Phải rồi...! Trong hang hình như có tiếng rì rào của nước chảy và hình như sâu lắm.

Lão già mỉm cười tiếp:

- Cậu tiếp tục ngủ thử!

Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa, mùi tanh hôi của xác chết đã rửa xông lên nồng nực...

Lão già đưa tay chỉ về phía những thân cây cổ thụ gần đấy và bảo:

- Điểm quyết định chính là ở nơi đây!

Tử Lăng ngược mắt nhìn về hướng ngón tay chỉ, trên những thân cổ thụ rất nhiều ám khí đã cắm phập vào đấy tự bao giờ...

Lão già trầm ngâm giây lâu, rồi tiếp:

- Xem cho kỹ lại, thì những món ám khí này xuất phát đúng từ trong cửa động bay ra, do đó chúng mình có thể xác định rằng trong động có người ẩn núp.

Văn Tử Lăng thâm phục trí thông minh và tài suy đoán tế nhị của lão già.

Chàng chạy đến bên cổ thụ định nhổ lấy một món ám khí xem thử...

Nhất Thốc Dã Tẩu vội kêu to:

- Chớ nên mó vào, đấy là những món ám khí tuyệt độc rất nguy hiểm...

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, quả thật trên mỗi món ám khí ấy, đều có phủ qua một lớp nhựa màu xanh biếc chớp nhoáng.

Bỗng nhiên...

Từ trong động vụt phát ra một tiếng nổ kinh hồn...

- o O o -